

TID TIL FORDYBELSE

FÅ ET GODT TILBUD

danmarkoffline.dk/familiejournal

Find din indre power-woman og start motorsaven

Savsmuld i bh'en

Man skal ikke være bange for en udfordring, så jeg tog på et motorsavskursus, som foregik i naturen. Jeg frygtede at skulle forholde mig til edderkopper og nøgenbadning, men endte med at stå ansigt til ansigt med noget langt mere skræmmende: En personlig udfordring, jeg ikke havde forudset.

■ Da jeg fortalte familien og mine venner, at jeg skulle af sted på et motorsavskursus for kvinder, blev jeg mødt med vantrø og latter. Og øjenbrynene blev yderligere løftet, da jeg tilføjede, at det er telt i tre dage, bad i havet, og de høje hæle og fladjernet efterladt derhjemme.

Jeg er på ingen måde et naturmenneske – jeg hader camping, og jeg er en bangebuks, der frygter edderkopper og helst ikke kører hurtigere end 110 km/t på motorvejen.

Jeg troede, at jeg på det her kursus "bare" ville lære at bruge en motorsav, og det med telt og tvivlsomme sanitære forhold var et nødvendigt onde. Det endte med, at jeg mod al forventning

satte pris på at være i naturen med slukket telefon, og jeg kom hjem med meget mere end en træskulptur og evnen til at bruge en motorsav.

Ikke stærk nok

– Du skal finde din indre power-woman frem, Maja. Og trække til af *alle* kræfter, siger Bente, der er kursusleder og kigger på mig med sine stålsatte blå øjne.

Jeg stiller mig i position og forsøger at starte motorsaven. Der sker ingenting. Ikke et host, ikke en bøv, ikke engang en lillebitte prut kommer der fra den. Jeg prøver igen. Og igen. Og en gang til. Jeg kan mærke en tusde i halsen udvikle sig og forbander,

at jeg ikke har mine solbriller på under visiret, fordi jeg er på nippet til at begynde at tude over, at jeg tydeligvis er for svag til at starte motoren.

– Forestil dig, at du hænger fra en klippe, og hvis du ikke trækker dig selv op af alle kræfter, styrter du i døden. Eller at du er på en øde ø, og hvis du ikke får startet saven, får du ingen brænde, og så fryser du ihjel. Det er sådan nogle kræfter, du skal bruge!

Hun presser mig, og jeg ved, det er i den allerbedste mening, men det gør mig endnu mere frustreret, end jeg er i forvejen. Jeg trækker en sidste gang. Ingenting. Saven står bare der på jorden og griner af mig. Jeg giver op.

Bente stiller sig i position, og i første forsøg udstøder saven et brøl af begejstring, som om den tænker, at endelig kom der en kvinde, som er stærk, sej og rå nok. Hun giver mig saven, jeg tager fat i bøjljen, og motorsavens brummen føles som en hånende latter fra den. Da jeg går hen for

at øve mig i at skære skråt, står jeg med den i nærmest strakte arme og kan slet ikke få det til at fungere.

Den første dag på kurset startede jeg en motorsav, der ikke kræver så mange kræfter. Den fik dog hurtigt et hedeslag, og jeg måtte bruge en anden model. Det lykkedes mig aldrig at starte den. Generelt hader jeg det, når der er noget, jeg ikke kan finde ud af. Jeg bliver hidsig og stædig og fortsætter, indtil jeg lærer det. Men jeg måtte erkende, at min krop og mit hoved har forskellige begrænsninger. Og det er en erkendelse, jeg har svært ved at acceptere.

Tid til at tænke

Min krop er ikke i samme stand som en gennemsnitlig 20-årigs – den har mange skavanker, og nogle af dem er en daglig belastning for mig. Det har altid været svært for mig at leve med, og jeg blev stillet ansigt til ansigt med det problem på motorsavskurset.

Endnu en gang holder vi en pause i stilhed uden at tale med

Når det er vindstille, føles arbejdet med saven som at stå i et bål. Savsmulden fyger og lægger sig som et lag overalt på kroppen og i håret.

Så har jeg lige taget plads på mit nye møbel...

– Det havde ikke været det samme, hvis der bare var én af jer, der ikke var her, siger Bente. Fra venstre: Rikke, Charlotte, Susanne, Joan, Christina, Bente, Maja, Alice, Ulla, Bente og Maria.

hinanden, og det trænger jeg til. Jeg smider skærebukser og støvler ved mit telt, tager shorts på og går langt væk fra de andre, der slikker sol i Eva-kostume på stranden. Jeg finder et sted i skyggen, hvor jeg har udsigt over markerne og kan se havet som en blå streg i horisonten. Jeg sætter mig på jorden og giver tårerne og frustrationerne frit løb.

Jeg ved, at jeg har masser af power. Det ligger bare i min mentalitet og ikke i mine muskler. Efter jeg kom ud for en bilulykke for to år siden, har jeg slet ikke trænet min krop. Jeg brækkede mit bækkens tre steder og har fået varige mén, der plager mig dagligt, så fysisk træning har været svært for mig. Da jeg føler mig tømt, trisser jeg ned i mit telt og dratter om af træthed og udmattelse.

Dus med saven

Jeg bliver vækket ved, at Bente går forbi teltet og siger, at der er kaffe og kage. Jeg strækker mig og tager en slurk vand. Pludselig har jeg det meget, meget bedre. Jeg kravler ud af teltet og kan mærke, at jeg har fået en helt ny energi. Jeg er mere end klar til at give mig i kast med saven.

Det var som om, at noget faldt på plads, imens jeg sov i teltet. Pludselig var det helt okay at få hjælp til at starte saven. Måske var noget så simpelt som et øjeblik fuldkommen stilhed og ro til tankevirkning netop det, der skulle til for, at jeg kunne acceptere de ting, jeg ikke kan ændre. Fordi jeg kan ikke ændre min krops begrænsninger fra det ene øjeblik til det andet. Men jeg kan ændre, hvordan jeg lader det påvirke mig.

Bentes assistent Susanne starter saven, og jeg får den i hænderne. Med ét er vi blevet dus – saven og jeg. Dens brummen er ikke længere en hånende latter, men en ivrig hoppen fra en sav, der bare gerne vil skære.

Det er ikke længere et problem for mig at tænke mindre og skære mere. Pludselig er det som om, at jeg forstår den, og hvordan jeg skal arbejde med den. I stedet for, at jeg bruger alle mine kræfter på at løfte saven og holde den i strakte arme, tager jeg den helt ind til kroppen, slapper af i skuldrene og ryggen, lader saven gøre arbejdet, og giver den et par puf bagi for at sætte retningen. Det kører bare. Savsmulden sprøjter til alle sider, og adrenalinen suser gennem kroppen på mig, hver gang jeg giver den gas.

I et par sekunder føles det som om, at saven og jeg smelter sammen – hvad jeg tænker, gør saven, før jeg når at tænke, at jeg skal få den til at gøre det. Og så flyver den første side af, og jeg stikker i et hyl af begejstring. Jeg klemmer på gassen, som var jeg en motorcyklist, der skal imponere et par flotte tøser på gaden og sætter sværdet i træet igen. Et par minutter efter stopper saven brat. Den mangler benzin, og jeg opdager først da, at jeg mangler vand.

Smukt som det er

Jeg har besluttet mig for at lave min skulptur til et timeglasformet sofabord, som jeg har plads til i min lille lejlighed. Jeg betragter det tænksomt, imens jeg holder en pause.

– Jeg synes, det er svært at få det helt glat, siger jeg til Susanne.

– Det er da pænt, at det er råt, svarer hun.

MOTORSAVSKURSUS FOR KVINDER

Møbelkunstner og kreativ iværksætter Bente Hovendal holder motorsavskursus for kvinder to gange årligt. Kurset lærer ikke kun kvinderne at lave kunst med en motorsav, men det giver dem også et frirum i en stresset og travl hverdag. Kurset foregår i naturen ved Valdemars Slot på Tåsinge i det sydfynske øhav. Læs mere på workshop.woodnwonder.dk.

Jeg må give hende ret. Det behøver ikke at være perfekt og glat. Det er faktisk smukt, som det er. Jeg beslutter mig for, at det er færdigt – uslebent og råt.

Vi hjælper alle hinanden med at få de tunge træskulpturer ind i bilerne, og så er der farvelkramme-runde. Selv om jeg kun har kendt kvinderne i tre dage, kan jeg mærke, jeg bliver rørt. De hyggelige aftener omkring bålet, nøgenbadningen i havet, den kunstneriske sparring og de personlige udfordringer, vi alle har stået over for, har bragt os tæt sammen.

I løbet af de tre dage har jeg ikke kun lært at bruge en motorsav. Jeg har lært, hvad det vil sige at leve i nuet med slukket mobiltelefon. Jeg har lært, at jeg det er okay, at jeg ikke kan altting. Og jeg har lært, at jeg er nødt til at lytte til min krop og for øjeblikket acceptere dens begrænsninger. Det er altså ikke kun et nyt sofabord og endven til at bruge en motorsav, jeg har taget med mig hjem fra motorsavskurset. □

Af Maja Lorentzen
Foto: Alex Tran og privat

maja.lorentzen@familiejournal.dk